

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 252. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13valshoot-idm140427077840608/facsimile.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Men den her refererede anmeldelse blev ikke Georg Brandes' sidste ord i den sag. Herom i det følgende.

Nogle senere vurderinger

I *Realisme og Realister* (1879) bemærker Herman Bang, at når lyrikeren Drachmann også har skrevet romaner, kommer det af, at det gjorde jo alle: han lever i romanens tidsalder og har skrevet *En Overkomplet*, fordi han *vilde* skrive en roman. Men figurmaler er han ikke, han kan ikke iagttage; han kan give udtryk for stemninger, men sammenkæde disse stemninger kan han ikke – mener Bang.

I sine *Spredte Studier* (1884) søger H.S. Vodskov at bestemme Drachmann som personlighed og digter på basis af de 23 bind, han indtil da havde offentliggjort, og denne bestræbelse fører ham ind på en undersøgelse af *En Overkomplet*.

Han hæfter sig straks ved modsigelsen i den. Digteren bebrejder vel sin samtid, at den kvæler al friskhed og individualitet under karakterbogens og den ydre anstands uniformerende tryk, og dog – fortsætter Vodskov – »bliver Bogen ikke, som man skulle ventet, en Kritik af Middelmaadigheden, men netop af Friskheden». Forklaringen finder han i, at Drachmann ser hverken Erik eller Adolf, men noget af dem Begge og mest af den Første. Og denne fordeling af digterens sjælelige komponenter med overvægten til Erik-siden finder Vodskov så bekræftet af den skribentfilid, der skal til for at frembringe de nu foreliggende 23 bind.

Medens der i de udmærkede bøger om digteren af Valdemar Vedel fra 1909 og af Lauritz Nielsen fra 1942 ikke findes ytringer om vor roman af særlig interesse, gælder det modsatte om Jens Kr. Andersens og Leif Emereks bog fra 1972 (2. udg. 1975) om *Aladdin-Novellens traditionen i det 19. århundrede*, idet dens forfattere i det første afsnit på 32 tættrykte sider mener at have givet den udtømmende og rigtige forklaring af problematikken i *En Overkomplet*.

Bogen drejer sig om begrebet lykke. Det undersøges, hvorledes i vor digtning fra *Aladdin* og herefter følgende tre spørgsmål besvares: 1) hvem opnår lykken, 2) hvordan opnås den, og 3) hvorfor opnås den? Med hensyn til vejen til lykken og retfærdiggørelsen af dens fordeling arbejdes der med to begreber, hentet hos den tyske sam-